

GENOEMD WORDEN BIJ JE NAAM ALS ONTFERMING

Hoogfeest van Pasen, 27 maart 2016 – Dominicuskerk Utrecht
Handelingen 10,34a.37-43; Kolossenzen 3,1-4; Johannes 20,1-9

Het laatste onderzoek *God in Nederland* wijst uit dat niet enkel het kerkbezoek rap terugloopt, maar ook het zoeken naar alternatieve spiritualiteit. En toch: *The Passion* – deze keer in Amersfoort – trok drie miljoen kijkers. En de *Matteüs-Passion* – nergens zo vaak gezongen als in ons land – telde dit jaar weer tweeënzestig uitvoeringen meer. Ook naar buiten kwam dat de aria *Erbarme Dich* volgend op de pasage dat Petrus de Heer driemaal verloochent, een absolute topper is voor de Passion-liefhebbers.

Wat gebeurt hier, vraag je je af?

Je kunt het afdoen als: puur genieten van mooie muziek.

Maar wie verklaart dan het ongemak dat men voor lief neemt – zoals zitten op ongemakkelijke stoeltjes in een overvolle kerk – , de tranen in de ogen van toehoorders, wanneer de aria *Erbarme Dich* klinkt? Ik denk dat *Erbarme Dich* en de hele Matteüs-passie een diepe snaar raakt: in een tijd dat jezelf moet waar maken en afgerekend wordt op je prestaties, is er een diep verlangen om aanvaard te worden zoals je werkelijk bent, met je mogelijkheden en met je grenzen:

Zie mij. *'Neem mij aan zoals ik ben'*, met mijn idealen en met mijn gebreken.

Weet u nog, dat lied: *'Ken je mij? Wie ben ik dan? Weet jij mij beter dan ik?'*

Ben jij de enige voor wiens ogen niets is verborgen van mijn naaktheid.

Kan jij het hebben als niemand anders, dat ik geen licht geef, niet warm ben?

Dat ik niet mooi ben, niet veel; dat ik alleen dit gezicht heb, geen ander?'

Gezien worden, niet door ogen die je afrekenen

maar door ogen die je geborgenheid geven: dat zoeken mensen nu.

Als een schoot van ontferming die je rust geeft en nieuwe kracht.

Dit oerverlangen wordt dat door het evangelie van vanmorgen aangeraakt.

Een vrouw staat te schreien aan het graf van haar geliefde Meester, weggekropen in de schulp van haar verdriet.

Zelfs het lichaam van haar dierbare dode is er niet meer om aan te raken.

De herhaalde vraag *Waarom huil je?* geeft haar de ruimte

om haar verdriet er uit te gooien en het gemis bijna uit te schreeuwen.

Het is een eerste fase van ommekeer, van weer naar buiten treden

En dan dat moment: *'Maria – Rabboeni.'*

Ontmoeting, ontsluiting van de eenzaamheid,

van dat teruggeworpen zijn op jezelf.

Door het scheppende Woord in levende lijve wordt zij geroepen

om aan de dag te komen, om er te zijn.

Genoemd worden bij je naam en je gekend weten:

het trekt je als een magneet naar buiten.

Neeltje Maria Min schreef op een moment van eenzaamheid:

Mijn moeder is mijn naam vergeten. Mijn kind weet nog niet hoe ik heet.

Hoe moet ik mij geborgen weten? Noem mij, noem mij bij mijn naam.

De dominee-dichter Willem Barnard heeft ooit eens bekend dat hij zijn ogen niet droog kon houden als hij dit evangelie voorlas, dit weerzien van de dierbare die spoorloos was.

Het evangelie van vandaag maakt op ontroerende wijze duidelijk

dat de opstanding van Jezus geen feestje voor Hem alleen is:

het paradijs – de schepping zoals zij bedoeld is – is terug;

de mens in zijn relaties – helpt en wederhelpt – is hersteld.

Voor ons is het zien - soms – even; vasthouden kun je het niet.

Houd me niet vast, zegt de Meester, ik moet naar mijn Vader in den hoge.

Maar de korte ontmoeting heeft haar genoeg veranderd

om op te staan en aan de broederschap te melden dat Hij leeft.

Als de ikoon rondgaat is dat ook voor ons nog niet de hemel

en toch een lichtstraal uit de hemel, op ieder van ons gericht.

Er is maar één ding nodig: dat je je open stelt voor de Verrezene

die je aankijkt en je de hand toesteeckt, waar je ook bent,

in welk verleden of in welke gegroeide situatie je ook gevangen zit.

Hij wil je helpen opstaan uit die dood die jou vasthoudt.

Weet je gezien en uitgenodigd; durf de toegestoken hand te grijpen

en nieuw te beginnen.

Jozef Essing o.p.